

záležející podle tvrzení žalobce v tom, že se dlužník Josef O. vzdal bezúplatně dědictví po své matce ve prospěch svého otce, druhého žalovaného Jana O-a, a tento je přijal. Nižší soudy zjistily a není ani sporným, že se dlužník Josef O. vzdal bezúplatně dědictví po své matce ve prospěch svého otce, druhého žalovaného, jemuž byla celá pozůstalost po dlužníkově matce odevzdána. Nižší soudy dospěly také k úsudku, žalovaným v dovolání nenapadenému, že žalobce následkem tohoto vzdání se dědictví a přijetím jeho druhým žalovaným byl poškozen. Vzhledem k těmto předpokladům jest souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že jde tu o právní jednání odporovatelné s hlediska § 3 čís. 1 a § 7 dřívějšího odpůrčího řádu, ať již jde o platné právní jednání nebo, jak tvrdí dovolání, neplatné podle § 865 obč. zák. vzhledem k nepřičetnosti dlužníka Josefa O-a. Neboť, šlo-li o právní jednání platné, jest odporovatelnost jeho podle uvedených ustanovení zákona nepochybná, bylo-li zjištěno, že jde na straně dlužníka o bezúplatné vzdání se dědictví a ukázalo-li se, že jím byl věřitel zkrácen. Šlo-li o právní jednání neplatné podle § 865 obč. zák., jak tvrdí dovolání, byla okolnost ta bezvýznamná pro posouzení věci, ježto neplatnost podle § 865 obč. zák. nemůže žalobce jako třetí osoba uplatňovati, a zbývá mu proto jen odpůrčí žaloba.

Čís. 13905.

Koupě dříví na stojato není koupí nemovité věci.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, Rv I 1851/32.)

Žalující obec v Čechách prodala žalovanému dřevo. Proti žalobě o zaplacení nedoplatku kupní ceny namítl žalovaný, že kupní smlouva nebyla schválena dohlédacím úřadem. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Pokud odvolatel poukazuje k tomu, že smlouva kupní nebyla schválena bezprostředním úřadem dohlédacím, jest uvést, že předmětem koupě byly věci movité a že proto smlouva nepotřebovala vyššího schválení (§ 23 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n.). Odvolatel má za to, že šlo o prodej nemovité věci, ježto stromy nebyly ještě poraženy a byly tudíž příslušenstvím nemovitosti. Tento názor není správný a neodpovídá zjištěnému stavu věci, neboť zjištěno bylo svědeckou výpovědí Josefa Č-a, že prodány žalovanému jen těla dříví a brusní dříví v metrech a že při dlouhém dříví bylo výslovně řečeno, že kořeny, kůra a vršky zůstanou majetkem obce. Třebaže tedy v době uzavření kupní smlouvy nebyly stromy ještě poraženy, nebylo dříví prodáno na stojato, nýbrž bylo žalovaným koupeno dříví, jež sama obec dala porazit, jež po poražení bylo teprve změřeno a po změření dána žalovanému konsignace.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není opodstatněn dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Jest vycházeti ze skutkového zjištění nižších soudů. Ty zjistily, že žalovaný koupil těla dříví a brusné dříví v metrech z části obecního lesa, v němž žalující obec měla teprve dáti stromy porazit, poražené dříví změřiti a žalovanému odevzdati vyhotovenou konsignaci. Správně dospěly nižší soudy z těchto zjištěných skutečností k závěru, že předmětem koupě nebylo dříví »na stojato«, t. j. s t r o m y od země dosud neoddělené (§ 295 obč. zák.), nýbrž d ř í v í, jež se teprve mělo získati z části lesa určeného k vykácení, tedy věci movité. Ale, i kdyby byl žalovaný skutečně koupil dříví »na stojato«, nešlo by o koupi nemovité věci, neboť šlo by tu o právní jednání, mající za předmět dříví ze stromů, jež měly býti od půdy odděleny, a takové právní jednání jest právním jednáním o věcech movitých (tak také Mayr-Dominik »Nauky obecné« str. 111, Ehrenzweig »Das Sachenrecht« z r. 1923 str. 18, Staub-Pisko k čl. 271 (§ 8) obch. zák.). Nebylo proto třeba, by usnesení obecního zastupitelstva o prodeji dříví žalovanému bylo podle § 23 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n. schváleno bezprostředním úřadem dohlédacím.

Čís. 13906.

Pojišťovací smlouva.

Nemůže-li pojistník dokázati, že porušil závaznost uloženou mu v § 32, odst. druhý, zákona o poj. smlouvě bez viny, jest nicméně oprávněn zbaviti průpadní doložku účinnosti námitkou a důkazem, že porušení závaznosti nemělo vliv ani na vznik pojistné příhody, ani na objem pojistitelova plnění.

Ustanovení všeobecných pojišťovacích podmínek, obsahující úchylku od ustanovení § 32, odstavec druhý, zákona o poj. smlouvě v neprospěch pojistníka, nejsou závazná.

Není povinností pojistitele, by namítal, že opomenutí oznámení o dopojištění mělo vliv na jeho povinnost k smluvnímu plnění, nýbrž musí jen dokázati, že pojistník oznamovací povinnost porušil a že důsledkem toho pozbyl podle průpadné doložky nárok na náhradu. Chce-li se pojistník vyviniti neb omluviti, musí dokázati nevinu neb omluvu a, nepodaří-li se mu to, je jeho povinností, by dokázal, že přes to je jeho nárok po právu proto, že buď závaznost, vyžádati si svolení pojistitele, nebyla převzata z důvodu zmenšení nebezpečí nebo k zamezení vyššího nebezpečí nebo že porušení závaznosti nemělo vliv ani na vznik pojistné příhody ani na objem plnění.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, Rv I 20/33.)

Žalobci pojistili si domek proti požáru u žalovaného pojišťovacího spolku na 8.000 Kč a kromě toho napotom u pojišťovny M. na 7.000 Kč.